

Sygn. akt. IX Ka 329/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie w IX Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Aneta Obszyńska-Małocha

Sędziowie SO Dagmara Pusz-Florkiewicz

SO Remigiusz Wehner – spr.

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Iwona Dzieciół

w obecności Prokuratora Michała Choroby

oraz przedstawiciela Urzędu Kontroli Skarbowej w W. insp. G. C.

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2016r. sprawy

B. D. (1), urodzonego (...) w Ż., syna Z. i J. z domu D.

oskarżonego o czyn z art. 56§1 kks w zb. z art. 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 9§3 kks w zw. z art. 38§2 pkt. 1 kks i o czyn z art. 56§1 kks zw. z art. 9§3 kks w zw. z art. 38§2 pkt. 1 kks,

M. K. (1) – urodzonej (...) w S., córki C. i B. z domu K.

oskarżonej o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 20§2 kks w zw. z art. 56§1 kks w zb. z art. 61§1 kks w zb. z 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 38§2 pkt. 1 kks

P. P. (1), urodzonego (...) w T., syna Z. i K. z domu P.

oskarżonego o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 20§2 kks w zw. z art. 56§1 kks w zb. z art. 61§1 kks w zb. z 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 38§2 pkt. 1 kks

S. Z., urodzonego (...) w W., syna J. i L. z domu D.

oskarżonego o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 20§2 kks w zw. z art. 56§1 kks w zb. z art. 61§1 kks w zb. z 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 38§2 pkt. 1 kks

S. S. (1), urodzonego (...) w L., syn S. i T. z domu D.

oskarżonego o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 20§2 kks w zw. z art. 56§1 kks w zb. z art. 61§1 kks w zb. z 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora, oskarżyciela publicznego – Urząd Kontroli Skarbowej w W. oraz obrońców oskarżonych B. D. (1), P. P. (1) i M. K. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w W. wydanego dnia 7 grudnia 2015r. w sprawie o sygn. akt III K 76/12

orzeka

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

a) uniewinnia M. K. (1) od popełnienia zarzucanego jej czynu;

b) modyfikuje opisy czynów przypisanych oskarżonym:

1) B. D. (1) w punkcie pierwszym w ten sposób, że ustala, iż doprowadził on do uszczuplenia (w miejsce narażenia na uszczuplenie) należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT wysokości 4.362.458 zł;

2) B. D. (1) w punkcie pierwszym w ten sposób, że ustala, iż doprowadził on do uszczuplenia (w miejsce narażenia na uszczuplenie) należności publicznoprawnej z tytułu podatku CIT w łącznej wysokości 3.755.319 zł;

3) P. P. (1) w ten sposób, że ustala, iż udzielił pomocy B. D. (1) w doprowadzeniu do uszczuplenia (w miejsce narażenia na uszczuplenie) należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT;

4) S. Z. w ten sposób, że ustala, iż udzielił pomocy B. D. (1) w doprowadzeniu do uszczuplenia (w miejsce narażenia na uszczuplenie) należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT;

5) S. S. (1) w ten sposób, że ustala, iż udzielił pomocy B. D. (1) w doprowadzeniu do uszczuplenia (w miejsce narażenia na uszczuplenie) należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT

c) z podstawy skazania i podstawy wymiaru kary w odniesieniu do czynu przypisanego S. S. (1) eliminuje przepis art. 38§2 pkt. 1 kks;

d) na podstawie art. 41§2 i § 4 pkt. 1 kks orzeka wobec oskarżonych obowiązek uiszczenia w okresie próby, wymagalnych należności publicznoprawnych z tytułu uszczuplonych w związku z przypisanymi przestępstwami skarbowym podatków, do wysokości:

1) wobec B. D. (1) i P. P. (1) solidarnie - 1.893.390 zł z tytułu uszczuplonego podatku VAT;

2) wobec B. D. (1) i S. S. (1) solidarnie - 359.729 zł z tytułu uszczuplonego podatku VAT;

3) wobec B. D. (1) i S. Z. solidarnie 2.109.339 zł z tytułu uszczuplonego podatku VAT;

4) wobec B. D. (1) - 3.755.319 zł z tytułu uszczuplonego podatku CIT;

e) jako podstawę prawną orzeczenia w punkcie IV zaskarżonego wyroku wobec B. D. (1), P. P. (1), S. Z. i S. S. (1) zakazu sprawowania funkcji kierowniczych w spółkach kapitałowych przyjmuje przepis art. 22§2 pkt. 5 kks;

f) uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie V;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. koszty postępowania w części odnoszącej się do M. K. (1) ponosi Skarb Państwa;

IV. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłaty: od B. D. (1) 2.300 zł, od P. P. (1) 680 zł, od S. Z. 320 zł, od S. S. (1) – 680 zł oraz obciąża ich obowiązkiem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w wysokości po 40 (czterdzieści) złotych od każdego z oskarżonych.

Sygn. akt IX Ka 329/16

UZASADNIENIE

B. D. (1) został oskarżony o to, że w okresie od dnia 1.03.2008r. do 30.11.2008r. w W. przy Placu (...)r.(...) oraz w miejscowości K., działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako współwłaściciel i prokurent (...) Sp. z o.o. z siedzibą przy Placu (...) roku w W. oraz osoba faktycznie zajmująca się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi Spółki, w złożonych do Urzędu Skarbowego W.-B. w W. deklaracjach VAT – 7 za miesiące od marca do listopada 2008r. spowodował podanie w nich nieprawdy, poprzez doprowadzenie do zawyżenia wysokości deklarowanego podatku naliczonego w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług, co stanowi naruszenie art. 86 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 lit. a oraz art. 88 ust. 3a pkt. 4 lit. a, posługując się przy tym nierzetelnymi fakturami VAT nabycia od niżej wymienionych podmiotów:

- a) (...) Sp. z o.o. , (...)-(...) W., Al. (...) – faktury VAT o wskazanych w wyroku numerach;
- b) (...) K. A. (...)-(...) W., ul. (...) – faktury o wskazanych w wyroku numerach,
- c) (...) Sp. z o.o., (...)-(...) W., ul. (...) (następnie :(...)-(...) W., ul. (...)) – faktury o wskazanych w wyroku numerach,
- d) PHU (...), (...)-(...) L., ul. (...) – faktury VAT o wskazanych w wyroku numerach,

czym doprowadził do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT wysokości 4.362.458 zł, tj. o czyn z art. 56§1 kks w zb. z art. 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 9§3 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks

oraz o to, że w złożonym w dniu 20.04.2009r. do Urzędu Skarbowego W.-B. w W. zeznaniu rocznym o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) CIT-8 za okres od dnia 1.10.2007r. do 31.12.2008r. dotyczącym (...) Sp. z o.o. z siedzibą przy Placu (...) roku w W. jako współwłaściciel i prokurent (...) Sp. z o.o. oraz osoba faktycznie zajmująca się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi Spółki, spowodował podanie w nim nieprawdy poprzez doprowadzenie do ujęcia przez Spółkę w kosztach uzyskania przychodów łącznej kwoty netto 19.764.838 zł pochodzącej z tytułu faktur VAT zakupu pochodzących od form: (...) Sp. z o.o., (...) K. A., (...) Sp. z o.o., PHU (...), które to faktury VAT nie odzwierciedlały rzeczywiście dokonanych transakcji, przez co Spółka zaniżyła rzeczywiście uzyskany dochód podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych o w/w kwotę, co stanowi naruszenie treści art. 7 ust. 1 i 2, art. 9 ust. 1 i art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 15.02.1992r. o podatku dochodowym od osób prawnych, przez co doprowadził do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku CIT w łącznej wysokości 3.755.319 zł,

tj. o czyn z art. 56§1 kks zw. z art. 9§3 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks.

M. K. (1) została oskarżona o to, że w okresie od dnia 1.03.2008r. do 30.11.2008r. w W. przy Placu (...)r. (...) oraz w miejscowości K., działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, sprawując w tym okresie funkcję kierownika biura (...) Sp. z o.o., udzieliła pomocy B. D. (1), współwłaścicielowi i prokurentowi w/w Spółki, zajmującemu się faktycznie sprawami gospodarczymi owej Spółki, w doprowadzeniu do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT w złożonych przez (...) Sp. z o.o. do Urzędu Skarbowego W.-B. w W. deklaracjach VAT – 7 za miesiące od marca do listopada 2008r. w łącznej wysokości 4.362.458 zł w ten sposób, że po uprzednim otrzymaniu nierzetelnych faktur VAT nabycia od niżej wymienionych podmiotów:

- a) (...) Sp. z o.o. , (...)-(...) W., Al. (...) – faktury VAT o wskazanych w wyroku numerach,
- b) (...) K. A. (...)-(...) W., ul. (...) – faktury o wskazanych w wyroku numerach,
- c) (...) Sp. z o.o., (...)-(...) W., ul. (...) (następnie :(...)-(...) W., ul. (...)) – faktury o wskazanych w wyroku numerach,
- d) PHU (...), (...)-(...) L., ul. (...) – faktury VAT o wskazanych w wyroku numerach

przekazała je w celu ich zaewidencjonowania w księgach rachunkowych Sp. z o.o. (...) zawiązując wysokość deklarowanego podatku naliczonego w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług, co stanowi naruszenie art. 86 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 lit. a oraz art. 88 ust. 3a pkt. 4 lit. a,

tj. o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 20§2 kks w zw. z art. 56§1 kks w zb. z art. 61§1 kks w zb. z 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks.

P. P. (1) został oskarżony o to, że w okresie od dnia 1.03.2008r. do 31.05.2008r. w W. przy Placu (...)r. (...) oraz w miejscowości K., działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, sprawując w tym okresie funkcję Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. udzielił pomocy B. D. (1), współwłaścicielowi i prokurentowi w/w Spółki, zajmującemu się faktycznie sprawami gospodarczymi owej Spółki, w doprowadzeniu do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT w złożonych przez (...) Sp. z o.o. do Urzędu Skarbowego W.-B. w W. deklaracjach VAT – 7 za miesiące marzec, kwiecień i maj 2008r. w łącznej wysokości 1.893.390 zł w ten sposób, że po uprzednim otrzymaniu nierzetelnych faktur VAT nabycia od niżej wymienionych podmiotów:

a) (...) Sp. z o.o., (...)-(...) W., Al. (...) – faktury VAT o wskazanych w wyroku numerach,

b) (...) K. A. (...)-(...) W., ul. (...) – faktury o wskazanych w wyroku numerach,

c) PHU (...), (...)-(...) L., ul. (...) – faktury VAT o wskazanych w wyroku numerach

przekazał je w celu ich zaewidencjonowania w księgach rachunkowych Sp. z o.o. (...) zawiązując wysokość deklarowanego podatku naliczonego w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług, co stanowi naruszenie art. 86 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 lit. a oraz art. 88 ust. 3a pkt. 4 lit. a,

tj. o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 20§2 kks w zw. z art. 56§1 kks w zb. z art. 61§1 kks w zb. z 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks.

S. Z. został oskarżony o to, że w okresie od dnia 1.06.2008r. do 29.09.2008r. w W. przy Placu (...)r. (...) oraz w miejscowości K., działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, sprawując w tym okresie funkcję Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. udzielił pomocy B. D. (1), współwłaścicielowi i prokurentowi w/w Spółki, zajmującemu się faktycznie sprawami gospodarczymi owej Spółki, w doprowadzeniu do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT w złożonych przez (...) Sp. z o.o. do Urzędu Skarbowego W.-B. w W. deklaracjach VAT – 7 za miesiące czerwiec, lipiec, sierpień i wrzesień 2008r. w łącznej wysokości 2.109.339 zł w ten sposób, że po uprzednim otrzymaniu nierzetelnych faktur VAT nabycia od niżej wymienionych podmiotów:

a) (...) Sp. z o.o., (...)-(...) W., Al. (...) – faktury VAT o wskazanych w wyroku numerach,

b) (...) K. A. (...)-(...) W., ul. (...) – faktury o wskazanych w wyroku numerach,

c) (...) Sp. z o.o., (...)-(...) W., ul. (...) (następnie: (...)-(...) W., ul. (...)) – faktury o wskazanych w wyroku numerach

przekazał je w celu ich zaewidencjonowania w księgach rachunkowych Sp. z o.o. (...) zawiązując wysokość deklarowanego podatku naliczonego w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług, co stanowi naruszenie art. 86 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 lit. a oraz art. 88 ust. 3a pkt. 4 lit. a

tj. o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 20§2 kks w zw. z art. 56§1 kks w zb. z art. 61§1 kks w zb. z 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks.

S. S. (1) został oskarżony o to, że w okresie od dnia 1.10.2008r. do 30.11. 2008r. w W. przy Placu (...)r. (...) oraz w miejscowości K., działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, sprawując w tym okresie funkcję Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. udzielił pomocy B. D. (1), współwłaścicielowi i prokurentowi

w/w Spółki, zajmującemu się faktycznie sprawami gospodarczymi owej Spółki, w doprowadzeniu do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT w złożonych przez (...) Sp. z o.o. do Urzędu Skarbowego W.-B. w W. deklaracjach VAT – 7 za miesiące październik i listopad 2008r. w łącznej wysokości 359.729 zł w ten sposób, że po uprzednim otrzymaniu nierzetelnych faktur VAT nabycia od niżej wymienionych podmiotów:

a) (...) Sp. z o.o. , (...)-(...) W., Al. (...) – faktury VAT o wskazanych w wyroku numerach,

b) (...) K. A. (...)-(...) W., ul. (...) – faktury o wskazanych w wyroku numerach,

c) (...) Sp. z o.o., (...)-(...) W., ul. (...) (następnie: (...)-(...) W., ul. (...)) – faktury o wskazanych w wyroku numerach

przekazał je w celu ich zaewidencjonowania w księgach rachunkowych Sp. z o.o. (...) zawiązując wysokość deklarowanego podatku naliczonego w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług, co stanowi naruszenie art. 86 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 lit. a oraz art. 88 ust. 3a pkt. 4 lit. a,

tj. o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 20§2 kks w zw. z art. 56§1 kks w zb. z art. 61§1 kks w zb. z 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks.

Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt III K 76/12 Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie uznał oskarżonych B. D. (1), M. K. (1), P. P. (1), S. Z. i S. S. (1) za winnych dokonania zarzucanych im czynów i za to:

- oskarżonemu B. D. (1) za czyn z pktu I a/o na podstawie art. 56§1 kks, art. 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 9§3 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 7§1 kks przypisał jedno przestępstwo skarbowe, zaś na podstawie art. 56§1 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 7§2 kks wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny 150 stawek po 100 zł jedna, a za czyn II z a/o na podstawie art. 56§1 kks w zw. z art. 9§3 kks w zw. z art. 38 §2 pkt 1 kks wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny 150 stawek po 100 zł jedna - a na podstawie art. 39§1 kks wymierzył oskarżonemu karę łączną w wysokości 2 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda;

- oskarżonej M. K. (1) za czyn zarzucany jej w a/o na podstawie art. 18§3 kk w zw. z art. 20§2 kks w zw. z art. 56§1 kks, art. 61§1 kks, art. 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 7§1 kks przypisał jej jedno przestępstwo skarbowe i za to na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 20§2 kks w zw. z art. 56§1 kks, art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 7§2 kks wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 50 zł każda;

- oskarżonemu P. P. (1) za czyn zarzucany mu w a/o na podstawie art. 18§3 kk w zw. z art. 20§2 kks w zw. z art. 56§1 kks, art. 61§1 kks, art. 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 7§1 kks przypisał mu jedno przestępstwo skarbowe i za to na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 20§2 kks w zw. z art. 56§1 kks , art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 7§2 kks wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 50 zł każda;

- oskarżonemu S. Z. za czyn zarzucany mu w a/o na podstawie art. 18§3 kk w zw. z art. 20§2 kks w zw. z art. 56§1 kks, art. 61§1 kks, art. 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 7§1 kks przypisał mu jedno przestępstwo skarbowe i za to na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 20§2 kks w zw. z art. 56§1 kks , art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 7§2 kks wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 40 zł każda;

- oskarżonemu S. S. (1) za czyn zarzucany mu w a/o na podstawie art. 18§3 kk w zw. z art. 20§2 kks w zw. z art. 56§1 kks, art. 61§1 kks, art. 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 38§2 pkt 1 kks w zw. z art. 7§1 kks przypisał mu jedno przestępstwo skarbowe i za to na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 20§2 kks w zw. z art. 56§1 kks, art. 38§2

pkt 1 kks w zw. z art. 7§2 kks wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 50 zł każda.

Na podstawie art. 69§1 kk art. 70§1 pkt 1 kk i art. 4§1 kk Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kar pozbawienia wolności na okres próby - co do oskarżonego B. D. (1) na 5 lat, a co do oskarżonych M. K. (1), P. P. (1), S. Z. i S. S. (1) – na 3 lata.

Na podstawie art. 34§2 kks Sąd orzekł zakaz sprawowania funkcji kierowniczych w spółkach kapitałowych w stosunku do oskarżonego B. D. (1) na okres 2 lat, a co do oskarżonych P. P. (1), S. Z. i S. S. (1) – na okres 1 roku.

Ponadto Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. C. wynagrodzenie za obronę oskarżonego B. D. (1) z urzędu w kwocie 2 120,00 zł (+ VAT). Na podstawie art. 113 §1 kks w zw. z art. 627 kpk obciążył oskarżonych opłatami – od B. D. (1) - 2 300,00 zł, od M. K. (1) – 680,00 zł, od P. P. (1) 680,00 zł, od S. Z. 320,00 zł, a od S. S. (1) 680,00 zł oraz kosztami postępowania: B. D. (1) w wysokości 2246,00 zł, a pozostałych oskarżonych – w kwocie po 126,00 zł.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli inspektor kontroli skarbowej Urzędu Kontroli Skarbowej w W., prokurator Prokuratury Okręgowej W. P. w W. oraz obrońcy oskarżonych B. D. (1), P. P. (1) i M. K. (1).

Inspektor kontroli skarbowej Urzędu Skarbowego zaskarżył wyrok w części odnoszącej się do wymiaru kary i środków karnych co do wszystkich oskarżonych i zarzucił mu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 41§4 pkt 2 kks w zw. z art. 41§2 kks – poprzez niezrealizowanie nakazu orzeczenia obowiązkowej zapłaty uszczuplonej należności publicznoprawnej przez oskarżonych B. D. (1), M. K. (1), P. P. (1), S. Z. i S. S. (1) mimo warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności (faktycznie doszło do uszczuplenia należności publicznoprawnych, co wynika z decyzji (...)) oraz naruszenie art. 23§3 kks – poprzez ustalenie niewłaściwej wysokości stawki dziennej grzywny co do M. K. (1), P. P. (1), S. Z. i S. S. (1) (zgodnie z w/w przepisem stawka dzienna nie może być niższa od 1/30 części minimalnego wynagrodzenia, które w czasie orzekania wynosiło 1 760,00 zł). Inspektor wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku odnośnie rozstrzygnięcia co do kary i środków karnych oraz o zmianę orzeczenia.

Prokurator Prokuratury Okręgowej W. P. w W. zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść wszystkich oskarżonych zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia – art. 413§2 pkt 1 kpk poprzez niewskazanie w opisach przypisanych oskarżonym czynów skutku w postaci uszczuplenia należności publicznoprawnych pomimo poczynienia przez Sąd takiego ustalenia i przywołania tych okoliczności w uzasadnieniu wyroku. Ponadto prokurator zarzucił obrazę prawa materialnego – art. 41 §2 i 4 kks poprzez jego niezastosowanie i nienależenie na oskarżonych przez Sąd Rejonowy obowiązku uiszczenia w wyznaczonym terminie wymagalnej należności publicznoprawnej, mimo orzeczenia kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę opisu czynów przypisanych oskarżonym i przyjęcie, że ich skutkiem było uszczuplenie należności publicznoprawnych, przy czym wobec B. D. (1) z tytułu VAT i CIT, M. K. (1) z tytułu VAT, P. P. (1) z tytułu VAT, S. Z. z tytułu VAT i S. S. (1) z tytułu VAT oraz orzeczenie wobec wszystkich oskarżonych obowiązku uiszczenia solidarnie w okresie próby wymagalnych należności publicznoprawnych z tytułu uszczuplonych w związku z przestępstwem skarbowym podatków, do wysokości przypisanych im w zarzutach kwot.

Obrońca oskarżonego B. D. (1) zaskarżył wyrok w części odnoszącej się do swojego klienta – na jego korzyść i zarzucił obrazę prawa materialnego, tj.:

a) art. 34§2 kks – poprzez uznanie, że przepis ten umożliwia orzeczenie środka karnego w postaci zakazu sprawowania funkcji kierowniczych w spółkach kapitałowych, podczas gdy przewiduje on zakaz prowadzenia określonej działalności gospodarczej,

b) art. 56§1 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 9§3 kks poprzez:

- wadliwe ich zastosowanie do ustalonego stanu faktycznego opisanego w punktach 1 i 2 części dyspozytywnej wyroku, co w efekcie doprowadziło do niezasadnego skazania B. D. (1) jako rzekomego sprawcy przestępstw, podczas gdy

przypisane mu zachowania, których emanację stanowią opisy czynów ujęte w punktach 1 i 2 nie zawierają znamion ustawowych w/w występku,

- uznanie, że sprawstwo występku wskazanego w art. 56§1 kks może – na zasadzie art. 9§3 kks – polegać na „spowodowaniu podania nieprawdy” w dokumencie w sytuacji, gdy Sąd nie wskazał w opisach przypisanych oskarżonemu czynów żadnego konkretnego zachowania, które pozwoliłoby na uznanie, że wyczerpał on znamiona tego przestępstwa.

Obrońca zarzucił także obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, w szczególności art. 2§2 kpk, art. 4 kpk, art. 5§ 1 i 2 kpk, art. 6 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk, art. 413§2 kpk, art. 410 kpk, art. 424§1 i 2 kpk, art. 167§1 kpk (w zw. art. 113§1 kks) wyrażająca się w:

- oparciu rozstrzygnięcia na części materiału dowodowego, po przeprowadzeniu jego dowolnej oceny, z naruszeniem wymogów prawidłowego uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia, w szczególności poprzez pobieżną ocenę dowodów i zaniechanie przedstawienia rozważań co do strony podmiotowej czynów przypisanych B. D. (1), czego następstwem było bezzasadne przypisanie mu popełnienia wskazanych przestępstw,

- niezgodnym z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logiki oceny dowodów, uwypuklającej okoliczności dla oskarżonego niekorzystnych z pominięciem tych, które świadczą na jego korzyść, jak również rozstrzygnięciu na niekorzyść B. D. (1) wszystkich pojawiających się w sprawie wątpliwości,

- zaniechaniu przeprowadzenia dowodów istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia (np. poprzez brak inicjatywy co do przesłuchania kierowców, którzy dostarczać mieli towar, na które opiewały faktury) i czynieniu ustaleń w oparciu o domniemanie,

- uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień B. D. (1) w oparciu o ich niezgodność z „wynikami kontroli skarbowej”, co dowodzi braku samodzielności Sądu w rozstrzyganiu zagadnień faktycznych i prawnych;

- niezasadnym uznaniu za wiarygodne niewiarygodnych dowodów;

- zaniechaniu uzasadnienia rozstrzygnięcia co do orzeczenia zakazu sprawowania funkcji kierowniczych w spółkach kapitałowych;

Ponadto obrońca B. D. (1) w swej apelacji zarzucił Sądowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia – polegający na uznaniu, że:

- oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanych mu przestępstw, podczas gdy nie wynika to z zebranego materiału dowodowego;

- obrót złomem w (...) sp. z o.o. od 28.02.2008r. do 26.11.2008r. był fikcją, podczas gdy odbywał się on realnie w ramach prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej;

- transporty złomu, do których odnosiły się zakwestionowane faktury nie miały miejsca, podczas gdy w rzeczywistości były one realizowane;

- spółka (...) płaciła za fikcyjną dostawę, następnie zaś dostawcy wycofywali gotówkę i zwracali ją w drodze kontaktów indywidualnych – co nie odpowiadało prawdzie;

- B. D. (1) był „faktycznym ośrodkiem decyzyjnym” spółki (...), podczas gdy spółką kierował jej zarząd;

- B. D. (1) wiedział jaka jest różnica między prawdziwym obrotem Spółki a tym wynikającym z faktur, jak też o tym, że wykorzystywano niezgodne z rzeczywistością faktury (oraz akceptował ten stan), podczas gdy ustalenie to jest

sprzeczne z faktami i zebrany materiał dowodowy, z którego wynika, że oskarżony był przekonany, że spółka prowadzi legalną działalność i rzetelnie rozlicza się z fiskusem,

- B. D. (1) posługiwał się nierzetelnymi fakturami VAT (w rozumieniu art. 62§2 kks) podczas, gdy brak jest dowodów, że miał w ogóle do czynienia z tymi dokumentami, a nadto działał w przeświadczeniu, że są one rzetelne,

- adw. B. C. pełniła funkcję obrońcy z urzędu (w związku z czym zasądzono na jej rzecz wynagrodzenie od Skarbu Państwa, podczas gdy została ona ustanowiona przez oskarżonego jako obrońca z wyboru.

Obrońca B. D. (1) wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego oraz o zmianę w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach obrony przez zasądzenia ich na rzecz właściwego obrońcy z urzędu i ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazane sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego P. P. (1) zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków opisujących obrót złomem przez (...) sp. z o.o. , a poprzez to – niegodne ze stanem faktycznym ustalenie, że oskarżony miał zamiar lub godził się na narażenie na uszczuplenie należności podatkowych, przy czym ustalenia te dokonane zostały w oparciu o domniemania nie znajdujące uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym. Podniesiono także zarzut dokonania ustaleń w zakresie wysokości narażonej na uszczuplenie kwoty jedynie w oparciu o wyliczenia poczynione przez zainteresowaną w rozstrzygnięciu stronę – Urząd Kontroli Skarbowej. Ostatecznie obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca M. K. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej jego klientki, na jej korzyść. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- obrazę prawa materialnego, tj. art. 56 §1 kks w zb. z art. 61§1 kks w zb. z art. 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks – poprzez błędne ich zastosowanie w stosunku do M. K. (1), podczas gdy przypisane jej zachowania nie zawierają ustawowych znamion w/w występków;

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 2§2 kpk, art. 4 kpk, art. 5§1 i 2 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk , art. 410 kpk, art. 413§2 pkt. 1 kpk, art. 424§1 i 2 kpk, art. 167§1 kpk – w zw. z art. 113§1 kks poprzez:

a) czynienie ustaleń faktycznych wyłącznie oparciu o część materiału dowodowego, w sposób dowolny, co znajduje odzwierciedlenie w treści uzasadnienia, w którym zaniechano omówienia materiału dowodowego w sposób pozwalający na kontrolę merytorycznych podstaw wniosku co do stanu faktycznego i prawnego, podczas gdy analiza dowodów przez pryzmat zakresu obowiązków M. K. (1) prowadziły do wniosku o jej niewinności,

b) niezgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę dowodów, akcentującą okoliczności dla niej niekorzystne z pominięciem tych korzystnych,

c) zaniechanie przeprowadzenia istotnych dowodów, np. przesłuchania kierowców dostarczających towar, na który opiewały faktury uznane przez Sąd za nierzetelne;

d) naruszenie zasady in dubio pro reo,

e) odmówienie uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonej wyłącznie w oparciu o stwierdzenie ich sprzeczności z wynikami kontroli skarbowej, co dowodzi braku samodzielności sądu w zakresie dokonywania ustaleń faktycznych,

f) bezzasadnym uznaniu za wiarygodne dowodów, które na to nie zasługiwały.

Wreszcie, obrońca M. K. (1) sformułował zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść i polegające na uznaniu, iż:

a) oskarżona dopuściła się popełnienia przypisanych jej przestępstw, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów winna skutkować uniewinnieniem oskarżonej;

b) oskarżona musiała posiadać wiedzę, iż część faktur przyjętych przez spółkę jest nierzetelna, podczas gdy weryfikacja faktur VAT nie należała do zakresu jej obowiązków (była szeregowym pracownikiem, wykonywała polecenia przełożonych);

c) oskarżona dopuściła się pomocnictwa w przestępczym działaniu BD, podczas gdy zajmowała się jedynie fizycznym dostarczaniem faktur do biura księgowego obsługującego spółkę.

Obrońca wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie M. K. (1) oraz ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje częściowo zasługiwały na uwzględnienie, czego następstwem była konieczność zmiany wyroku Sądu I instancji w ten sposób, że Sąd w pkt I lit. a uniewinnił M. K. (1) od popełnienia zarzucanego jej czynu, w pkt I lit. b zmodyfikował opisy czynów przypisanych pozostałym oskarżonym, w ten sposób, że w miejsce "narażenia na uszczuplenie" wpisał "doprowadził on do uszczuplenia" - co do opisów czynów zarzucanych oskarżonemu B. D. (1), a co do czynów zarzucanych oskarżonym P. P. (1), S. S. (1) i S. Z. - w miejsce "narażenia na uszczuplenie" wpisał "w doprowadzeniu do uszczuplenia", w pkt I lit. c z podstawy skazania i podstawy wymiaru kary w odniesieniu do czynu przypisanego S. S. (1) wyeliminował przepis art. 38 §2 pkt 1 kks, w pkt I lit. d wyroku na podstawie art. 41 §2 i 4 pkt 1 kks orzekł wobec oskarżonych obowiązek uiszczenia w okresie próby, wymagalnych należności publicznoprawnych z tytułu uszczuplonych w związku z przypisanymi przestępstwami skarbowymi podatków do wysokości wskazanych w wyroku, w pkt I lit. e jako podstawę prawną orzeczenia w pkt IV zaskarżonego wyroku wobec B. D. (1), P. P. (1), S. Z. i S. S. (1) zakazu sprawowania funkcji kierowniczych w spółkach kapitałowych przyjął przepis art. 22 § 2 pkt 5 kks, w pkt I lit. f Sąd uchylił rozstrzygnięcie zawarte w pkt V zaskarżonego wyroku. W punkcie II wyroku Sąd Odwoławczy zaskarżony wyrok w pozostałej części utrzymał w mocy, a w punkcie III i IV wyroku orzekł o kosztach postępowania uznając, że koszty postępowania w części odnoszącej się do M. K. (1) ponosi Skarb Państwa, a od pozostałych oskarżonych zasądził odpowiednio opłaty oraz obciążył ich obowiązkiem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

W ocenie Organu odwoławczego, Sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy zgodnie z wymogami procedury karnej i nie dopuścił się żadnych podlegających uwzględnieniu z urzędu uchybień, które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, stosownie do wymogów art. 439 kpk lub art. 440 kpk.

Kontrola odwoławcza nie dostrzegła błędów w logicznym rozumowaniu Sądu I instancji lub też ocen kłócących się z zasadami doświadczenia życiowego, czy wskazaniami wiedzy. Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku omówił tak proces związany z oceną dowodów, jak i przesłanki, które doprowadziły go do uznania, że należy uznać oskarżonych (poza M. K., o czym niżej) za winnych przypisanych im czynów. Argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu nie budzi zastrzeżeń. Sąd odwoławczy podziela zapatrywania Sądu Rejonowego oraz poczynione przezeń ustalenia faktyczne.

Sąd Rejonowy – wbrew twierdzeniom skarżących obrońców - oparł ustalenia faktyczne niniejszej sprawy o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, dokonując ich analizy zgodnie ze wskazaniami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Nadto, w pisemnym uzasadnieniu wyroku, Sąd Rejonowy rozważył wszystkie okoliczności, przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych, a rozważania te poparte były stosowną argumentacją. Pisemne uzasadnienie wyroku - jakkolwiek nader lakoniczne w części odnoszącej się do ustaleń faktycznych, gdzie w znacznej części poprzestano na odwołaniu się do wywodów przedstawionych w protokołach i decyzjach organów skarbowych - spełniło wymagania przepisu art. 424 kpk, albowiem zawierało

wszystkie elementy, które Sąd I instancji winien był zamieścić w pisemnych motywach wydanego orzeczenia. Na marginesie należy wskazać, że zakres ustaleń stanowiących podstawę rozstrzygnięć w sprawie karnej został wskazany wystarczająco precyzyjnie, zaś – poza zakwestionowaniem samego faktu oparcia się na ustaleniach poczynionych przez organy skarbowe – skarżący nie przedstawili w tym zakresie praktycznie żadnych merytorycznych argumentów przemawiających za ich podważeniem.

W pierwszej kolejności Sąd Odwoławczy odniesie się do zarzutów zawartych w skardze apelacyjnej obrońcy oskarżonej M. K. (1). Wobec tego podnieść należy, że apelacja obrońcy zasługiwała na uwzględnienie. M. K. (1) była zatrudniona w spółce (...) od listopada 2007r. na stanowisku kierownika biura. Spółka ta – zlokalizowana w siedzibie spółki przy Pl. (...)r. (...) w W. i w miejscowości K. (magazyn firmy) - prowadziła m.in. handel złomem. M. K. (1) zajmowała się obsługą biura spółki. Do jej obowiązków należał kontakt z urzędami (ZUS, US), wysyłka dokumentacji, sporządzanie umów o pracę, sprawdzanie płatności, gromadzenie dokumentacji księgowej i wysyłanie jej do biura rachunkowego prowadzącego księgowość firmy, tj. biura C. M..

W świetle zebranego materiału dowodowego, w ocenie Sądu Odwoławczego, brak jest podstaw do przypisania oskarżonej winy. Brak jest dowodów na to, by oskarżona uczestniczyła w przestępczym procederze. Do jej obowiązków należało dostarczanie otrzymanych faktur VAT do biura księgowego obsługującego spółkę, a nie kontrola tych dokumentów. M. K. (1) była jedynie „fizycznym” pośrednikiem między osobami zarządzającymi spółką i wystawiającymi faktury a biurem rachunkowym. Świadczą o tym m.in. zeznania świadka M. B., która wykazała, że to ona sporządzała faktury dla (...), a M. K. (1) zajmowała się zatrudnianiem osób, przyjmowaniem listów, przygotowywaniem dokumentów do podpisu. Z obszernych wyjaśnień S. Z. wynika, że M. K. (1) zajmowała się obiegiem dokumentów, odpowiedzialna była za przygotowanie i dostarczenie dokumentacji finansowej do biura księgowego. Oskarżony P. P. (1) wyjaśnił, że podpisywane przez niego dokumenty przekazywał sekretarce M. K. (1), która zajmowała się obsługą biura, kontaktem z biurem rachunkowym i prowadzeniem kasy w (...).

Zebrane w sprawie dowody wskazują jedynie, że oskarżona wykonywała swoje czynności służbowe zlecane jej przez kolejnych prezesów, bądź przez samego B. D. (1); oskarżona była szeregowym pracownikiem, niewikłanym w przestępcze działania. Żaden z dowodów ujawnionych w toku postępowania nie wskazuje wprost na to, by M. K. (1) brała udział w sporządzaniu niezgodnych z rzeczywistością faktur, a następnie by wykorzystywała je w celach przestępczych. Sąd meriti nie wyjaśnił, na jakiej podstawie uznał, iż oskarżona miała świadomość przestępczego pochodzenia faktur, powołując się jedynie na okoliczność, iż pozostają one w sprzeczności z wynikami kontroli skarbowej, a wyniki kontroli skarbowej nie wskazują jednoznacznie, że M. K. (1) dokonała czynu zabronionego. Nie można wykluczyć sytuacji, że oskarżona mogła faktycznie nie mieć wiedzy co do przestępczego działania właściciela spółki, tj. że rzeczywiście spółka nie kupowała złomu za kwoty wykazywane na fakturach. Jednakże w niniejszym postępowaniu nie zostało to wykazane, a jeśli nie udowodniono jej winy, to tym samym nie można przypisać M. K. (1) popełnienia zarzucanego jej czynu. Znamienne też, że podstaw faktycznych postawienia M. K. (1) w stan oskarżenia próżno szukać także w uzasadnieniu aktu oskarżenia. Oskarżona, nawet jeśli była świadkiem hurtowego podpisywania faktur przez J. M. (brak jest dowodów nawet na to), nie musiała mieć świadomości, że dokumenty te nie odzwierciedlają rzeczywistych transakcji. Wszak to nie ona była wystawcą faktur potwierdzających sprzedaż zakupionego (rzekomo) towaru. Nie ona także zajmowała się rozliczeniami, zajmowała się wyłącznie dostarczaniem dokumentacji do biura rachunkowego. Z drugiej strony Sąd meriti w żaden sposób nie zakwestionował faktu dostarczenia złomu we wskazanych w wystawionych przez (...) ilościach do odbiorców. Samo więc porównanie ilości wynikającej z faktu zakupu z ilościami wykazywanymi w treści faktur sprzedaży nie mogło nasuwać w świadomości oskarżonej (o ile w ogóle skupiłaby się na porównaniu tych wartości, a nie należało to do jej obowiązków) podejrzeń co do niezgodności ilości towaru zakupionego i sprzedanego.

Na marginesie warto zaznaczyć, że Skarżący - podnosząc zarzut niezastosowania przez Sąd zasady in dubio pro reo - w wadliwy sposób skonstruował apelację, bowiem „sprzeczne z racjonalnymi zasadami rozumowania jest jednoczesne zarzucanie sądowi pierwszej instancji obraży art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Jeżeli bowiem autor apelacji kwestionuje ocenę dowodów, to takiej sytuacji nie dotyczy art. 5 § 2 k.p.k., tylko art. 7 k.p.k. Gdy zaś skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych, zarzucając, że sąd nie rozstrzygnął wątpliwości na korzyść oskarżonego, albo że

takich wątpliwości nie powziął, choć po dokonaniu oceny dowodów nie miał podstaw do odrzucenia wersji zdarzenia korzystnej dla oskarżonego, to wówczas powinien postawić zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k.”(wyrok SA w Białymstoku z dnia 6 października 2015 r., II AKa 127/15). Niemniej jednak zarzut ten nie miał wpływu na ostateczne rozstrzygnięcie Sądu Odwoławczego w tej materii.

W opisanej powyżej sytuacji niemożliwe jest podjęcie innej decyzji niż uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu. Szczególnie z tego względu, że Sąd związany jest dyspozycją art.5§2 kpk wyrażającego zasadę in dubio pro reo, w myśl której nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Należy przy tym wskazać, że Sąd nie podejmuje tej decyzji z pełnym przekonaniem o niewinności M. K. (1). Nie można wykluczyć, że oskarżona w istocie posiadała pełną wiedzę nierzetelności dokumentów podatkowych i o będącym konsekwencją dokonania w oparciu o nie obliczeń podatków i złożenia deklaracji, czego następstwem było uszczuplenie należności publicznoprawnych i że aktywnie uczestniczyła ona w realizacji przestępczych zamiarów osób z nią współdziałających . Jednakże, pomimo realizacji przez Sąd zasady dociekania prawdy, pozostały wątpliwości, których postępowanie dowodowe nie usunęło i nie pozwoliło wyjaśnić. Co ważniejsze, wątpliwości te dotyczą okoliczności o istotnym dla przedmiotu niniejszego procesu znaczeniu. W świetle zebranych dowodów nie dało się bez obawy popełnienia pomyłki przyjąć, że oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu zabronionego tym bardziej, że – wobec rozważań przedstawionych powyżej – niemożliwe okazało się zgromadzenie dowodów na to, że oskarżona posiadała wiedzę o nierzetelności przekazywanych przez nią do biura rachunkowego dokumentów.

Z tych przyczyn Sąd na podstawie art. 414 § 1 kpk w związku z art. 17 § 1 pkt 1 kpk uniewinnił oskarżoną od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 286§1 kk.

Kontynuując rozważania wskazać należy, że skargi apelacyjne Urzędu Kontroli Skarbowej i Prokuratora są w znacznej części zasadne. Prokurator zarzucił wyrokowi Sądu I instancji, iż w opisach czynów przypisanych oskarżonym należało wskazać skutek w postaci uszczuplenia należności publicznoprawnej. Wskazanie takie umożliwiłoby wówczas orzeczenie wobec oskarżonych obowiązku uiszczenia solidarnie w okresie próby wymagalnych należności publicznoprawnych do wysokości przypisanych im w zarzutach kwot. Urząd Kontroli Skarbowej podniósł podobny zarzut. Sąd Odwoławczy podziela ten pogląd. Zauważyć należy, że Sąd meriti w istocie dokonał takiego ustalenia faktycznego, jednakże – błędnie wyjaśniając ten aspekt w uzasadnieniu – uznał, że nie jest dopuszczalne ujęcie tego *expressis verbis* w opisie przypisanego oskarżonym czynu. Uwzględnienie tych apelacji przez Organ odwoławczy spowodowało konieczność zmiany zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, że na podstawie art. 41 §2 i §4 pkt 1 kks orzeczono wobec wskazanych oskarżonych obowiązek uiszczenia uszczuplonych należności publicznoprawnych (w zakresie podatku VAT i – w odnośnie do B. D. – także CIT) .

Przechodząc do szczegółowego uzasadnienia stanowiska Sądu w tym zakresie, zacząć należało od dokonania ustaleń co do tego, czy zachowania oskarżonych doprowadziły do uszczuplenia należności publicznoprawnych czy też „tylko” naraziły na uszczuplenie tychże należności. Sąd I instancji dokonując opisu przypisanych oskarżonym czynów wskazał, że w toku przestępczego procederu doszło do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnych i z tego powodu nie mógł zastosować wobec oskarżonych obowiązku wynikającego z art. 41 §4 kks, ponieważ nie pozwala na to treść art. 56 kks, która penalizuje przestępstwo narażenia na uszczuplenie, a nie doprowadzenie do uszczuplenia. W myśl kodeksowej definicji, należność publicznoprawna uszczuplona „jest to wyrażona liczbowo kwota pieniężna, od której uiszczenia lub zadeklarowania uiszczenia w całości lub w części osoba zobowiązana uchyliła się i w rzeczywistości ten uszczerbek nastąpił”. Zgodnie zaś z art. 53 §28 kks narażeniem na uszczuplenie należności publicznoprawnej czynem zabronionym jest spowodowanie konkretnego niebezpieczeństwa takiego uszczuplenia – co oznacza, że zaistnienie uszczerbku finansowego jest wysoce prawdopodobne, choć nie musi nastąpić. Ustawodawca przyjął zatem, że narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnej stanowi podstawowy warunek, który należy spełnić, aby móc przypisać sprawcy odpowiedzialność z art. 56 kks, a doprowadzenie do uszczuplenia jest konsekwencją narażenia i również objęte jest stosowaniem w/w przepisu. Prokurator trafnie zresztą przytoczył postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2009r., VKK 309/08, w myśl którego „treść tego przepisu [art.56 kks] pozwala jednak przyjąć, że zawarta w nim norma sankcjonowana obejmuje swoim zakresem czyny polegające

nie tylko na narażeniu na uszczuplenie należności podatkowej, ale również, wnioskując a minori ad maius, na spowodowaniu takiego uszczuplenia".

Tak więc, Sąd w realiach tego postępowania mógł, a nawet obowiązany był, nałożyć w stosunku do oskarżonych obowiązek dokonania w okresie próby zapłaty należności publicznoprawnej. Sąd meriti w rozstrzygnięciu powinien był na podstawie dokonanych ustaleń faktycznych uznać zachowanie oskarżonych za spowodowanie doprowadzenia do uszczuplenia należności publicznoprawnych, stanowiące konsekwencję narażenia na to uszczuplenie. Wprawdzie wystąpienie skutku w postaci doprowadzenia do uszczuplenia nie jest wymagane dla przypisania oskarżonym czynu z art. 56 kks, jednakże w świetle niniejszej sprawy takie skutki wystąpiły i należało na nie wskazać w opisach czynów zarzucanych oskarżonym. Z tego względu Sąd Odwoławczy zmienił wyrok modyfikując opisy czynów przypisanych oskarżonym B. D. (1) (w zakresie dwóch czynów), P. P. (1), S. Z. i S. S. (1) uznając, że oskarżony B. D. (1) nie tylko naraził na uszczuplenie należności publicznoprawnej, ale swoim zachowaniem doprowadził do uszczuplenia tej należności, a pozostali oskarżeni odpowiednio udzielili pomocy w doprowadzeniu do uszczuplenia należności publicznoprawnej.

W wyniku modyfikacji opisów czynów oskarżonych Sąd Okręgowy orzekł, zgodnie z żądaniem Prokuratora, obowiązek uiszczenia w okresie próby, wymagalnych należności publicznoprawnych z tytułu uszczuplonych - w związku z przypisanymi przestępstwami skarbowymi – podatków, do wysokości wskazanych w wyroku. Wymagalną należność w wysokości 4 362 458,00 zł tytułem uszczuplonego podatku VAT Sąd zasądził od oskarżonego B. D. (1) i odpowiednio wraz z poszczególnymi oskarżonymi jako pomocnikami solidarnie - w części, w jakiej przyczynili się do uszczuplenia w/w kwoty, biorąc pod uwagę okresy działalności w spółce każdego z pomocników. Ponadto Sąd zobowiązał oskarżonego B. D. (1) do uiszczenia kwoty 3 755 319,00 zł tytułem uszczuplonego podatku CIT.

Sąd miał na względzie fakt, że oskarżony B. D. (1) uiścił częściowo kwotę tytułem należnego podatku, jednakże w ocenie Sądu Odwoławczego oskarżony musi ponieść pełną odpowiedzialność za swoje czyny, aby odczuć dolegliwość konsekwencji rozstrzygnięcia skazującego, ponieważ tylko w ten sposób zostaną osiągnięte w stosunku do niego cele zapobiegawcze i wychowawcze. Z tego więc względu Sąd zobowiązał oskarżonego do uiszczenia w okresie próby wymagalnej należności publicznoprawnej w pełnej wysokości.

Urząd Kontroli Skarbowej zarzucił ponadto wyrokowi I instancji naruszenie art. 23 §3 kks poprzez ustalenie niewłaściwej wysokości stawki dziennej grzywny co do oskarżonych M. K. (1), P. P. (1), S. Z. i S. S. (1). Skarżący podniósł, że zgodnie z w/w przepisem stawka dzienna nie może być niższa od 1/30 minimalnego wynagrodzenia, które w czasie orzekania wynosiło 1760 zł, a więc minimalna stawka dzienna powinna wynosić 58,67 zł. Nie można podzielić takiego stanowiska. Ustalając granicę dziennej stawki grzywny, należy przyjąć, że chodzi o minimalne wynagrodzenie z daty popełnienia czynu, a nie z daty orzekania. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecniczą „w świetle dyspozycji art. 23 § 3 kks oczywiste jest, że punkt wyjścia limitujący dolną granicę stawki dziennej grzywny orzekanej za przestępstwo skarbowe stanowi kwota minimalnego wynagrodzenia obowiązująca w czasie popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu. W wypadku czynu ciągłego czas ten wyznaczany jest z kolei datą ostatniego z podjętych przez oskarżonego działań składających się na przestępstwo kwalifikowane z art. 12 k.k. lub art. 6 § 2 k.k.s.” (wyrok SN z dnia 28 czerwca 2012 r., III KK 397/11, LEX nr 1212891, Prok. i Pr.-wkł. 2012/12/9). Oskarżeni dopuścili się czynów w 2008r., a więc Sąd meriti, określając stawkę dzienną grzywny, słusznie przyjął wysokość minimalnego wynagrodzenia obowiązującą w 2008r., tj. 1126 zł, a 1/30 część minimalnego wynagrodzenia wynosiła wówczas 37,53 zł. Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do zmiany orzeczenia w tym zakresie.

Niezasadne były natomiast skargi apelacyjne obrońców B. D. (1) i P. P. (1), a podniesione w niej zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych i naruszenia prawa procesowego, które mogły mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, należy uznać za chybione i jako takie nie zasługujące na uwzględnienie. Sąd uwzględnił jedynie część iwo zarzut obrońcy B. D. (1) dotyczący naruszenia prawa materialnego, tj. art. 34 §2 kks, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Na wstępie uznać należy, że Sąd I instancji poczynił właściwe ustalenia faktyczne w stosunku do w/w oskarżonych i orzekł wobec nich kary adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzucanych im czynów. Wbrew

wywodom Skarżących apelacje sprowadzają się w istocie rzeczy do zanegowania prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, a dotyczących sprawstwa B. D. (1) i pomocnictwa P. P. (1).

Zgodnie z art. 56 kks podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie. W myśl zaś art. 9 §3 kks za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną.

Odnosząc się szczegółowo do zarzutów skargi apelacyjnej obrońcy B. D. (1) wskazać należy, iż Sąd Rejonowy precyzyjnie wykazał, że współpraca gospodarcza spółki (...) ze spółką (...) w zakresie sprzedaży złomu istniała jedynie "na papierze", nominalnie. W rzeczywistości jednak nie dochodziło między spółkami do faktycznych transakcji. Z zebranego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że B. D. (1) - współwłaściciel i prokurent (...) sp. z o.o. - był osobą faktycznie zajmującą się sprawami gospodarczymi - w tym finansowymi - spółki. Istotnego wątku dotknął w swych zeznaniach świadek R. S. - pracownik (...) - który wykazał, że oskarżony B. D. (3) był faktycznym szefem spółki, to on płacił pracownikom, o wszystkim decydował, wydawał polecenia, pilnował wszystkiego - a więc faktycznie to on zarządzał całą firmą. Świadek miał świadomość, że firmą teoretycznie zarządzali kolejni prezesi, jednak oni nie interesowali się sprawami spółki - de facto kierował nią D.. Podczas pracy w spółce (...) w okresie od czerwca do grudnia 2008 roku świadek R. S. nie widział ani jednego samochodu ciężarowego, który miałby dostarczyć złom, a który on później miałby rozładować. Z kolei świadek W. Ż. zeznał, że przywoził oskarżonemu D. gotówkę w torbie, bez pokwitowania, przywoził też J. M. do firmy (...) w celu podpisywania nieprawdziwych faktur - J. M. był tylko tzw. „słupem” - „podpisywał, ja przystawiałem na fakturach nagłówkową pieczętkę spółki (...)” (k.113v.). W. Ż. zeznał także, że „podczas jednej z wizyt w K. B. (B. D. (1)) mówił nam, że jakby co, to mamy mówić, że samochody ze złomem jeździły”. Sam świadek J. M. zeznał, że „byłem prezesem (...) na papierze, miałem tylko podpisywać faktury, W. wytłumaczył mi, że (...) niby handluje złomem, jeździliśmy po bankach, wypłacałem pieniądze, podpisywałem faktury, wszystkie wypisane były na firmę (...), za podpisywanie dostawałem pieniądze, (...) nie prowadził żadnej sprzedaży, nie mieliśmy żadnych składów, pracowników” (k. 241-242, 755) - zeznania te wyraźnie ujawniają przestępczy proceder, którego pomysłodawcą był oskarżony B. D. (1). Potwierdzają to również wyjaśnienia oskarżonego S. Z. - prezesa spółki - który wyjaśnił, że kontaktami z dostawcami i odbiorcami złomu zajmował się wyłącznie D., a jego praca w spółce ograniczała się do podpisywania przedłożonych dokumentów. Oskarżony Z. wykonywał jedynie polecenia B. D. (1) - "byłem figurantem, on mi mówił, że mam przyjąć faktury od innej firmy, nie zapoznano mnie z żadnymi kontrahentami (...) gdy zacząłem pytać B. D. (1) czym zajmuje się spółka, zagroził, że mnie zwolni (...) było ustalone z właścicielami, że mam akceptować dokumenty mi przedstawiane” (k.772-777, k. 825, k. 1197-1198, k.1464). Oskarżony P. P. (1) podał, że decyzje o handlu złomem podejmował B. D. (1) i L. - "nie dawałem żadnych poleceń właścicielom spółki jako prezes, nie dawałem upoważnienia, robili to sami bez mojej akceptacji” (k. 1213). Świadców zeznający w tej materii, a także jeden z oskarżonych, wykazali w bezsporny sposób, że faktycznym zarządcą spółki (...) był B. D. (1). Nie budzi również wątpliwości, że transakcje z firmą (...) nie miały miejsca. Świadcą o tym obiektywne dowody zebrane w sprawie, a nierzetelne faktury, które oskarżeni przedłożyli w Urzędzie Skarbowym nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, lecz miały na celu jedynie obniżenie świadczeń fiskalnych. O tym, że (...) wystawiał w ogromnych ilościach fikcyjne faktury przekonują zeznania W. Ż., J. M. i M. B., która wprost zeznała, że wszelkie podlegające umieszczeniu w treści faktur przez nią wystawianych (podpisywanych następnie „hurtowo” przez M.) nadsyłane były faksem z biur spółki (...) (zeznania, k. 248) i przekazywane jej były następnie przez M. W..

W żaden bezpośredni sposób nie zakwestionowano ustaleń co do fikcyjnego charakteru rzekomej współpracy spółki (...) z (...), (...) i (...). Przedstawione przez Sąd meriti rozważania na poparcie twierdzenia o braku podstaw do uznania za wiarygodne zeznań K. A. i A. W. w pełni zasługują na uwzględnienie. P. R. w ogóle nie kwestionował tego, że dostawy

do (...) nie były w ogóle przez jego przedsiębiorstwo realizowane, mimo odmiennych zapisów w wystawianych przez niego fakturach. Przekonują om tym także zeznania świadków, od których PHU (...) miał rzekomo kupować złom.

W tym miejscu należy sformułować bardzo istotną uwagę, która – jak się zdaje – nie została dostrzeżona przez skarżących, o czym świadczy treść formułowanych zarzutów. Otóż, zarówno w protokole kontroli oraz decyzji Urzędu Kontroli Skarbowej (od k. 1008 , od k.1082) , jak też – w konsekwencji – w odwołujących się do jego treści ustaleniach Sądu meriti mowa jest o tym, że złom zakupiony rzekomo od przedsiębiorstw (...). zo.o., (...) K. A., (...) Sp. z o.o, PHU (...) na podstawie faktur wskazanych w treści zarzutów aktu oskarżenia pochodził w istocie z nieustalonych źródeł , zatem wskazane faktury nie mogą stanowić podstawy obliczenia wysokości deklarowanego podatku naliczonego w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług , jak też wyliczenia kosztach uzyskania przychodów i - w konsekwencji - dochodu podlegającego opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych. Elementarne zasady logiki wskazują na to, że spółka (...), dokonując sprzedaży złomu do swoich odbiorców, musiała wcześniej ów złom zakupić. Rzecz w tym, że transakcje zakupu nie były realizowane w sposób odzwierciedlony w przedstawionych do rozliczenia dokumentach w postaci faktur zakupu .

Z tego względu za chybiony uznać należy także zarzut odnoszący się do zaniechania podjęcia inicjatywy dowodowej w zakresie przesłuchania kierowców zajmujących się dostawami złomu.

Warunkiem sine qua non pociągnięcia do odpowiedzialności karnej skarbowej za przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 kks jest udowodnienie winy sprawcy i to winy umyślnej. Niewątpliwie oskarżony B. D. (1) świadomie dopuścił się penalizowanych zachowań, a zatem można mu zarzucić celowe i świadome nieprzestrzeganie przepisów prawa podatkowego. Z pewnością jego działanie było umyślne – samodzielnie kontrolował spółkę (...), nie dopuszczał do udziału w zarządzaniu nią kolejnych prezesów spółki – skutecznie izolował ich od spraw finansowych (...) i od podejmowania istotnych decyzji na rzecz spółki, wreszcie sam odbierał pieniądze przywożone mu w gotówce od firmy (...) (wyplacone przez M.) , . Taki proceder musiał być zaplanowany i świadomy. Oskarżony B. D. (1) zatuzował wszelkie ślady swojego zachowania – fikcyjne operacje finansowe, fikcyjna spółka dostarczająca złom, wreszcie fikcyjne ustalenia z pracownikami (...) (dot. rzekomego pojawiania się samochodów ciężarowych ze złomem na terenie magazynu w m. K.). Wina B. D. (1) nie ulega wątpliwości, a wszelkie zarzuty obrońcy oskarżonego nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiałach dowodowych. Skarżący nie wykazał bowiem w przekonujący sposób, że rozumowanie Sądu meriti było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty postawione w skardze apelacyjnej mają wyłącznie charakter subiektywnej polemiki opierającej się na korzystnej dla oskarżonego ocenie dowodów, nie znajdującej potwierdzenia w realiach niniejszej sprawy. Wskazywane przez oskarżonego i jego obrońcę jako rzeczywiste zdarzenia gospodarcze, tj. transakcje handlowe, niewątpliwie jawią się jako fikcyjne w stopniu oczywistym. W rzeczonyj sytuacji zarówno wina umyślna oskarżonego, jak i jego zamiar bezpośredni są oczywiste i nie mogą być inne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Odwoławczy w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu meriti w tym zakresie. Sąd I instancji, na podstawie zebranego materiału dowodowego, zasadnie uznał, że B. D. (1) był „właścicielem udziałów spółki i jej faktycznym ośrodkiem decyzyjnym”, a w dalszej części uzasadnienia szczegółowo przedstawił powody swoich ustaleń, co również znajduje akceptację Sądu Odwoławczego.

Przechodząc do dalszych rozważań należy odnieść się do apelacji obrońcy oskarżonego P. P. (1). Apelacja ta, w ocenie Sądu Odwoławczego, jest niezasadna. Sąd meriti dokonał właściwych ustaleń faktycznych w tym zakresie. Dokonane bowiem przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w pełni odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a argumenty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego P. P. (1) nie są dostateczne i wystarczające do obalenia ocen przeprowadzonych przez Sąd meriti.

Przypisane oskarżonemu pomocnictwo w dokonaniu czynu z art. 56 kks zasługuje na akceptację. P. P. (1) pełnił funkcję prezesa (...) sp. z o.o. w okresie od marca do maja 2008r. W tym czasie powinien był sprawować funkcje nadzorcze w spółce i zajmować również stanowisko w istotnych decyzjach podejmowanych na rzecz spółki przez B. D. (1). W myśl art. 18 §3 kk odpowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub

informacji; odpowiada za pomocnictwo także ten, kto wbrew prawemu, szczególnemu obowiązkowi niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego swoim zaniechaniem ułatwia innej osobie jego popełnienie. Wiadomym jest, że prezes spółki ma szerokie kompetencje, ale jednocześnie ciąży na nim odpowiedzialność za właściwe prowadzenie firmy. Prezes reprezentuje spółkę i prowadzi jej sprawy – dba o jej ciągły rozwój i nadzoruje finanse firmy. P. P. (1), jako prezes spółki (...), miał obowiązek kontrolowania treści przedkładanych mu do podpisu dokumentów i weryfikowania prawdziwości danych w nich zawartych. Składając podpis na w/w dokumentach brał odpowiedzialność za treść tych pism. Nie ogranicza jego odpowiedzialności fakt, że zajmował się on w tym czasie także budową apartamentowca w U. i interesował się szczególnie działalnością spółki. Sam oskarżony wyjaśnił, że „decyzje o handlu złodem podejmował B. D. (1) i L., nie dawałem żadnych poleceń właścicielom spółki jako prezes, nie dawałem upoważnienia, robili to sami bez mojej akceptacji” (k. 1213). Wprawdzie oskarżony nie godził się na działania B. D. (1) - mając wiedzę o tych działaniach, jednak skutecznie nie powstrzymał sprawcy przed przestępczymi procederami, tym samym udzielił pomocy B. D. (1) w dokonaniu przestępstwa. Sąd meriti, a za nim Sąd Odwoławczy, nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego co do niewiedzy na temat istniejących fikcyjnych faktur. Należy przy tym podkreślić, że dane wystawiane w fakturach dotyczyły wielkich ilości złomu o znacznej wartości, co wskazuje na znaczny udział tej działalności w generowaniu przychodu spółki. Nie sposób przytomnie twierdzić, że działalność prowadzona w takiej skali pozostawała zupełnie poza wiedzą i zainteresowaniem prezesa zarządu spółki. Na koniec powyższych rozważań warto dodać, iż z wyjaśnień oskarżonego S. Z. wynika, że oskarżony P. P. (1) zaproponował mu posadę prezesa – miał go zastąpić, a po konsultacji z B. D. (1) został nowym prezesem, (...) zaś pojawiał się cały czas w spółce (...). Niewątpliwie świadczy to o planowym zdjęciu z funkcji prezesa oskarżonego (...) w celu ukrycia jego przestępczych zachowań i o tym, że o działaniach D. oskarżony (...) doskonale wiedział.

Podsumowując stanowisko Sądu Odwoławczego dotyczące oskarżonych B. D. (1) i P. P. (1), wskazać należy, że Sąd jest przekonany o prawidłowym i zgodnym z zasadą swobodnej oceny dowodów dokonaniu przez Sąd Rejonowy subsumpcji zebranego materiału dowodowego na potrzeby niniejszego postępowania. Sąd Odwoławczy nie dopatrył się w przedmiotowym zakresie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd ocenił znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związany żadnymi regułami dowodowymi (por. wyrok SN z dnia 28 kwietnia 1997 r., IV KKN 58/97, Prok. i Pr.- wkł. 1997/11/1). Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy w tej części, jako słuszny i odpowiadający prawu.

Sąd Okręgowy wyeliminował z podstawy skazania i podstawy wymiaru kary - w odniesieniu do czynu przypisanego S. S. (1) - przepis art. 38 § 2 pkt. 1 kks. Wynika to z faktu, że Sąd meriti błędnie – co sam przyznał w uzasadnieniu uznał, iż należy powołać ten przepis w podstawie wymiaru kary z uwagi na wielką wartość uszczuplonej należności publicznoprawnej, co w odniesieniu do tego oskarżonego nie miało miejsca. Należy wszakże zauważyć, że wymierzona kara pozbawienia wolności i kara grzywny nie przekraczając górnych granic ustawowego zagrożenia bez zastosowania nadzwyczajnego obostrzenia kary w sposób opisany w art. 38§2 pkt. 1 kks.

W dalszej części rozważań Sąd Odwoławczy - odnosząc się do zarzutu zawartego w skardze apelacyjnej obrońcy B. D. (1) - przeszedł do kwestii orzeczenia w stosunku do oskarżonych zakazu sprawowania funkcji kierowniczych w spółkach kapitałowych. Stwierdzić należy, że powyższy zarzut jest częściowo zasadny (w odniesieniu do kwalifikacji prawnej), bowiem Sąd meriti jako podstawę zastosowania tego środka karnego błędnie wskazał przepis art. 34 §2 kks regulujący kwestię zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, a nie zakazu sprawowania funkcji kierowniczych. W związku z tym Sąd Odwoławczy zobowiązany był wskazać prawidłową podstawę orzeczonego zakazu, tj. art. 22 §2 pkt 5 kks, który umożliwia orzeczenie w stosunku do oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej, wykonywania określonego zawodu lub zajmowania określonego stanowiska. Wprawdzie wprost nie wynika z tego przepisu, że zakresem tego środka objęty jest zakaz sprawowania funkcji kierowniczych w spółkach kapitałowych, jednakże Sąd podziela stanowisko zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego wydanego 5 lipca 2006r. w sprawie IV K 177/06, w którym stwierdza się: Przepis art. 41 § 1 k.k. mówi o zakazie zajmowania określonego stanowiska, przez co rozumieć trzeba pozycję zajmowaną przez obywatela w

systemie i hierarchii instytucji państwowych i społecznych, a także prywatnych. Pozycję tę mogą wyznaczać określone funkcje, np. funkcja kierownicza, kontrolna, nadzorcza. W niczym zatem nie narusza tego przepisu orzeczenie **zakazu pełnienia stanowisk kierowniczych**, a taki zakaz orzeczony został wobec Krzysztofa K. D. tego zakazu przez stwierdzenie, że dotyczy on stanowisk w "**podmiotach gospodarczych**" w żadnej mierze nie oznacza sytuacji objętej przepisem pkt 5 czy też pkt 7 § 1 art. 439 k.p.k., albowiem nie oznacza środka nieznanego polskiemu systemowi prawnemu, nie tworzy też sytuacji, w której środek ten nie daje się wykonać. Rozważania te zachowują aktualność w realiach niniejszej sprawy. Skoro zatem dopuszczalne jest orzeczenie zakazu pełnienia stanowisk kierowniczych we wszystkich podmiotach gospodarczych, to tym bardziej brak jest przeszkód do ograniczenia tego zakazu jedynie do spółek kapitałowych.

Sąd Okręgowy uchylił rozstrzygnięcie zawarte w punkcie V zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż obrońca B. D. (1) B. C. została ustanowiona przez oskarżonego, a nie z urzędu. W związku z czym bezzasadne jest zasądzenie na rzecz obrońcy z wyboru wynagrodzenia od Skarbu Państwa.

Z powyższych względów Sąd Odwoławczy zmienił wyrok Sądu I instancji we wskazanym zakresie. W pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, a stosownie do art. 636§1 kpk w zw. z art. 627 kpk zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych kwotę 2300,00 zł od B. D. (1), kwotę 680,00 zł od P. P. (1), kwotę 320,00 zł od S. Z., kwotę 680,00 zł od S. S. (1) tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz obciążył ich na podstawie §1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym oraz §3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 roku w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego obowiązkiem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w wysokości po 40 złotych od każdego z oskarżonych.

Sąd Odwoławczy uznał, że koszty postępowania w części odnoszącej się do M. K. (1) ponosi Skarb Państwa.